

distrikterne er, ligesom i det andet Forslag, mindre i en passende Grad. Der findes ligeledes Bestemmelser om, at hvis Prisniveauet fortsat er stigende, skal der efter visse bestemte Regler kunne ske en Forhøjelse af de faste Takster med visse Perioders Mellemrum. Endvidere findes der paa samme Maade som i Aldersrentelovforslaget bestemte Regler om den Indkomst, som der skal ses bort fra ved Tildelingen af Invalidrente, samt om Fradrag ved større Indtægter — Regler, som er ganske tilsvarende dem, der alt er nævnte af Indenrigsministeren.

Med Hensyn til de Omkostninger, der her vil blive Tale om, foreslaas det, at Statskassen skal udrede de to Trediedele af det faste Beløb og Halvdelen af det af Kommunen tillagte Beløb. Et højere Refusionsbeløb for denne Lovs Vedkommende end for Aldersrentelovforslaget er meget velbegrunderet dels i dette, at her er Tale om en fuldkommen ny Ydelse, dels deri, at Staten efter en særlig Bestemmelse, som jeg senere skal omtale, i en Afgift fra dem, der er pligtige at yde Ulykkesforsikring til Arbejderne, vil faa en vis Indtægt til Støtte for denne Reformers Gennemførelse. Man har under Arbejdet med denne Sag ganske naturligt været inde paa mangeartede Overvejelser, saaledes Overvejelsen af, om man muligvis skulde kunne etablere en Invalidforsikring efter det samme Princip som Ulykkesforsikringen, der jo helt og holdent lægger Pligten til Forsikringen og Erstatningens Udredelse til de af Ulykken ramte over paa de Arbejdsgivere, i hvis Tjeneste de paagældende befinder sig. Man har syslet med det Spørgsmaal, om det skulde være muligt at behandle Arbejderinvaliderne og deres Arbejdsgivere efter tilsvarende Regler som ved Ulykkesforsikring. Men dette har man ikke været i Stand til at finde nogen Form for, idet det jo ikke er muligt at bestemme, hvor en Person har hentet Spirene til sin Tuberkulose, sin Rheumatisme, sin Aandedræts sygdom, sin Øjensvaghed, eller hvad det nu maatte være. Den er erhvervet gennem en Aarrække hos en Række forskellige Arbejdsgivere, og man kan ikke pille en enkelt af disse ud og sige til ham: Det var i din Tjeneste, den Mand fik sit Knæk, og det er derfor dig, der skal besørge hans Forsikring, eventuelt udbetale ham Erstatning, Aarpenge, eller hvad det nu maatte være. Derimod kan man tage Arbejdsgiverne som en Helhed og paalægge dem visse Pligter, saaledes som det altsaa ogsaa sker her, ud fra den Betragtning, at det

er i alles Tjeneste, at Arbejderne samler sig deres Sygdomme og deres større eller mindre Grad af Invaliditet, thi det Begreb, som man mindre har syslet med herhjemme, end hvor man har Invaliditetsforsikring, Begrebet Erhvervssygdomme, eksisterer jo ganske afgjort. Hovedparten af de kroniske Sygdomme, som vi kender, med deraf følgende Invaliditet er erhvervet eller fremskyndet under Udøvelsen af Arbejdet, og det er derfor ingenlunde en urimelig Fordring, at de paagældende Arbejdsgivere skal være med til at bære Risikoen. Det er oven i Købet en Fordring, som er stillet langt tilbage i Tiden af socialt fremskuende Mænd, men som man altsaa først nu ved dette Lovforslag søger at lovfæste. Dette sker ved, at der paalægges alle ulykkesforsikringspligtige Arbejdsgivere at betale et Beløb svarende til Halvdelen af deres pligtige Ulykkesforsikringspræmie sammen med Betalingen af denne, saaledes at Statskassen derefter faar disse Bidrag indbetalt for at anvende dem til Udredelsen af Invalidrenten. Man har anslaaet, at der paa denne Maade med de Premier, som det nye Lovforslag om Ulykkesforsikringen antagelig vil nødvendiggøre, skulde indgaa i Statskassen en Afgift til Hjælp ved denne Sags Løsning paa ca. 5 Mill. Kr. om Aaret.

Det Problem, hvis Løsning vi altsaa foreslaar paa den her kort skitserede Maade, er utvivlsomt, som alt fremhævet, af overmaade stor Vigtighed. Det er uhyre Lidelser og megen Nød, som er udstaaet af stakkels Medmennesker, der under Sygdom og Legemssvaghed har kæmpet for at klare sig selv saa længe som muligt, for at undgaa at blive faste fattigforsørgede, og det er megen Sorg, som er opstaaet rundt om i de Hjem, hvor Modstanden sluttelig blev brudt og den paagældende Familieforsørger eller enlige Person ikke længere var i Stand til at klare sig, men maatte ty til den eneste Omsorg, som Samfundet bød ham. Der vil blive Glæde i Tusinder af Hjem ved denne Lovs Gennemførelse, og der vil blive en Tryghedsfølelse i endnu flere Hjem, fordi man vil føle sig garderet, sikret paa en ganske anden Maade mod alle Eventualiteter end under den nuværende Tilstand, hvor denne Mangel i vor Lovgivning bestandig har været i høj Grad følelig. Samtidig vil man ved Gennemførelsen af denne Lov fra det danske Samfunds Side opfylde en Pligt, som man efter min Mening ubetinget har overfor den Befolkning, vi staar i Begreb med at indlemme i vort Land.